

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΩΝΙΕ

“Ένα θράδυ, καθώς ταξίδευαν κ’ οι τρεις Μάγοι, ο ένας κοντά στον άλλον, ο Μπαλτάσαρ, ο Γκασπάρ κι’ ο Μελχιόρ, ένοιωσαν σ’ όλο τους τó κορμί θραερά κούρασι. Πάνω στ’ άλλoγá τους, πού ήταν σκεπασμένα με άκριθά, χρυσοκέντητα πορφυρά ύφάσματα, τά σώματά τους λυγούσαν, τά χέρια τους, κρατώντας τά χαλινάρια, άκουμπούσαν άπάνω στους λαμυούς τών άλλoγoν κ’ ή ψυχές τους ήταν άκόμη περισσότερο κουρασμένες, άπ’ τó φορτίο τής θραεράς στενοχωρίας καί τής πλήξης.

“Επιτέλους, ó Μπαλτάσαρ φώναζε:
—Αυτός ó δρόμος είνε μακρύς, άτελειώτος!
Καί στέναζε.

Είπε κι’ ó Μελχιόρ:
—Και πού θα μάς θγάλλει;
—Κάπου άλλoύ! άποκρίθηκε ó Γκασπάρ. Άλλoύ! Άλλoύ!..

Αυτή ή επιφώνισή ήτανε γεμάτη άπέλπια. Καθώς δίωος ή φωνή τού Γκασπάρ άντήχησε επιτακτική, ó ίδιος άλλoι άπάσαν κ’ έξακολούθησαν τó δρόμο τους.

“Η δρας πέρασαν, άργά, κάτω άπ’ τήν άστροφώτιστη νύχτα. Ό ούρανόσ ήτανε τόσο καθαρός καί τόσο διάφανος, πού φαίνόντουσαν μακρυά, δόλολαυτρες καί φωτερές, ή πολιτείες. “Η άνταναλάσαι τών άστρων άστραφτοκοπούσε πάνω στους χρυσούς τών θόλους.

“Η σιωπή τής πεδιάδας ήτανε άπέραντη.

“Ο Μπαλτάσαρ δίωος, θασυλήσ σέ παράεσες ζωτικές χώρες, σέ πολιτείες μαγικέσ, γεμιστέσ γοητεία, παράτισε τά χαλινάρια τού άλλoγoν του, στροφιγούρισε τά χέρια του, φορτωμένα άπό πολύτιμα δαντυλίδια, έτοιμε τά μάτια του με τά θαμμένα τους φρούδια, τράβηξε τήν άδαιαντοστόλιστη γενειάδα του καί έλεπε:
—Σταματώσιε: Κουράστηκα, άς σταματήσομε!

Κι’ έπειθό ήλιο τους είχαν τήν ίδια επιθυμία, άκουσαν τήν ουμβουλή τού Μπαλτάσαρ.

Κ’ οι τρείσ Μάγοι κατέβηκαν άπ’ τ’ άλλoγα. Άμέσoς óι ύπηρέτες φρόντισαν νιά τά ζώα κ’ άπλώσαν κάτω στή γή πολύτιμα ύφάσματα. Οι Μάγοι κάθησαν. “Η μεγάλη τους δίωος ψυχική κόπωση κ’ ή κούρασι τού κορμιού, δέν τους άφιναν να ήσυνάσαν.

Τά μάτια τού Γκασπάρ, μέσα στό μαύρο του πρόσωπο, είχαν μιά παράεση λάμψι. Τ’ άνήγωνα δάγυλά του τσαλάκωναν νερικά τó κόκκινο δαισακινό φoρέμα του. Κι’ ó Μελχιόρ φαίνoτανε θυσισμένος σέ πικρή μελαγχολία. “Επαζε με τά περιδέραια πού στέλιζαν τó λαμό του καί κύτταζε, γωρίς να θλέπει, τó καθιστό γυριάει τών κοσημητάων του. Άλλoύ εινε τó νού κ’ αυτός. “Η θλίψη του επιτέλους άντήχησε σ’ αυτά τά θλιμμένα, ποινεμένα λόγια:

“Η ψυχές μας, άδεις κ’ εύμετάθολεσ, δέν έχουν πειά τή δύναμι να εύναρισθηοούν άρκετόν καιρό, με τά ίδια πατήματα.

Κι’ δίωος, αυτή θά ήταν ή εύτυνία. Πισοάπια με γοαρά τήν παλάνια ζωή μου καί γαιούσιμον πού ούτε γνώριζα καλά-καλά πού πηγαίνoτώσα. “Όταν έθην! άπό τήν κατοικία μου, τασθοσα νιά μιά καινούργια ζωή, αυτό είν’ όλο. “Άκουσε αυτό στήν άνήσυχη ψυχή μου. “Αν! νιατί αυτή ή άδειαάπτητα μου ένει νίνε άυπόφορησ; Καί νιατί τώσα να ποθώ μάλιστα έκφύνα πού άπασα;

“Ο Μπαλτάσαρ έίπε:

—Καί γώ κουράστηκα να γυρίζω στήν τύχη, μέσα στούς δρόμους καί στίς στράτες πού είνε γεμάτες άπογοήτεσι. “Εκεί κάτω, έχω τó παλάτι μου, μοναδικό στόν κόσμο, πού τόχτυσαν γενέσ δλόκληρες άνθρώπων. Είνε άπό μάργαρο καί πορφυρίτη. Είνε τόσο άπέραν-

το, πού γάνεται κανείς εκεί μέσα. Κ’ είνε τόσο όμορφο, πού θρίσκεϊσ εκεί όλο του κόσμου τά θαύματα. “Η τέχνη κ’ ή πολυτέλεια τόχουν στολίσει. Οι κήποι μου είνε γεμάτοι φρούτα, λουλούδια καί πηγές. Τίποτα δέν μου λείπει, άπ’ όσα εύπνοΐσ καί Ικανοποιούσ τή λαμιαργία τών αισθήσεων. Κανένας μου πόθος δέν ήταν άνεκπληρώτος εκεί μέσα. “Αχ! νιαούθό τή νοσταλγία, λαχάρησα τó έξακουστό παλάτι μου! Πού πηγαίνω, θεέ μου;

Είπε κι’ ó Μελχιόρ με θασεία, ήσυχη φωνή:

—“Εγώ, είνα μαζέψιμε μέσα στή θιθλιθθήκη μου τά θιθλία όλων τών γωρών τού κόσμου. Είνα κλειστή εκεί μέσα με τούς μεγαλειότερος σοφούς τής γής, μαζύ μ’ εύχάριστους άναγνώστες. Άπόλασα τήν έπιστήμη, τή ποιήσ καί τήν άνειροπόλησι όλων τών τόπων, σέ κάθε έποχή. Άγάπησα τή μαγειρία τών λέξων καί τó γλυκό τραγούδι τού ρυθμού καί μέθουσ άπ’ τίς πιό τολμηρές, τίς πιό τρελλές σοφιστικέσ θεωρίες. “Εμαθα με τó τρόπο, άπ’ τίς ίδέες καί τή σκέψη, óι έπίδξεισι σοφοί χτίζουνε κάστρα καί πύργους με τó νού καί μόνο, κ’ άπό κεί χτυπάει ó ένας τόν άλλον με τίς ίδέες, όπως óι στρατηγοί χτυπούνται με τά δυνατά όπλα στούς πολύνεκρους πολέμους. “Εμαθα με πούό τρόπο, έπίδξεισι συγγραφεϊσ κάνουν τή μουσική πάνω τού ρυθμό καί στήν ψυχή τών λέξων, γοαρά καί ξεκούρασμα τού νού. “Η μελέτη τών νόμων με δισκεδάσε με τή γοητευτική τής ούχουσι. Μπαλτάσαρ, όπως θλέπει, τó παλάτι τής ψυχής μου έχει μεγαλεύτερη ποικιλία παρά τó δικό σου, πού είνε άπό μάργαρο καί πορφυρίτη. Είνε πιό δισκεδαστικό καί περισσότερο πρόγαρο. “Άστε πιό δίκαια ποθώ έγώ τó δικό μου, παρά σΐ τó δικό σου.

Κι’ ó Γκασπάρ, σάν μανιασμένoύ, μίλησε:

—“Εγώ, έχω καταστρέψει πολιτείες καί κάστρα. Έχω εκμηδενίσει βασιλεία! Μπρος στή άνειρη δική μου μέση, ή άχρές ήδονέσ σας σθηνόνουται καί γάνονται. “Η άχρές ήβονέσ σας δέν θά μπορούσαν ποτέ να σθήσουν τή δική μου τή δία καί τήν πείνα. “Ενΐ πολέμησι, έχουσε τó όμορφο κόκκινο αίμα, πού ή μισοθυρία του με μεθα όταν χτυπάει τά ρουθoνια μου, μέσα στή μάχη. Καμια άλλη πορφύρα δέν είνε τόσο όμορφη, όσο τó κόκκινο τών έχθρών αίμα καί τέχουσα έγώ, σάν τάπτητα πού άγνίξει, πάνω στούς θραιμειτικoύς δρόμους άπ’ όπου πέρασε τó άρμα μου. Είνα μυριάδες στήθη να άνταρχιάζουσ άπό τόν τρόπο τού πέρασμά μου, τά σόματα να παραμορφώνουται, καί τής μεγάλεσ πληγές να αίμορραγοΐσ. “Εγώ, ήμουσ ó δυνάστησ κ’ ó γίγαντασ πού φέρνει παντού τήν καταστροφή κ’ ή Ικανοποίησ τής περηφάνειασ μου δέν ήτανε ή μόνη μου εύχάριστήσ, πιό πολύ χαρόμουσ, άναγάλλιασ, μέσα στίς συγκινήσεισ τής μάχησ καί τής σφαγήσ. “Ισως να καταλαθαίνετε τώσα καί τή δική μου νοσταλγία!...

“Αφοΐ άνοιξαν έτσι τίς καρδίές τους καί ξεμολογήθηκαν τόν πόνο τους, ó άθροδιατος Μπαλτάσαρ, ó φιλόσοφος Μελχιόρ κ’ ó άρχιερίσ πολεμιστής Γκασπάρ, άτόμιμον οισμητοί καί ταραγμένοι. Τ’ άλλoγα θορυβρώσαν, προσπαθώντα να έλευθερωθοΐσ άπό τά χαλινάρια τους κ’ óι ύπηρέτες έτρεξαν, προσπαθώντασ να καθουαγούσαν τα εύγενικά, περήφανα ζώα. Αΐτός ó θόρυβος δίωος έαναθύμησε στό Γκασπάρ, τó Μελχιόρ καί τόν Μπαλτάσαρ τó ταξείδι τους. “Ο Μπαλτάσαρ, άδύμος, δίσταζε. “Ο Μελχιόρ, άδέσασ; καί περιέρογοσ, ρώτισε χαμογελάστας:
—Πού όΐ πάμε;
—Κάπου άλλoύ! άποκρίθηκε ó Γκασπάρ.
“Ο Μελχιόρ, γοαρίσ να σηκωθί,

